

Lähettiläjä / Avsändare
 SUOMEN RIISTAKESKUS
 Sompiontie 1
 00730 HELSINKI
 029 431 2001

PÄÄTÖS

Pvm Nro
 06.11.2024 2024-1-000-35287-2

Vastaanottaja / Mottagare
 XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
 XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
 XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
 XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ML 41 A §:N MUKAINEN KANNANHOIDOLLINEN POIKKEUSLUPA

Hakija XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

HAKEMUS Hakija on hakenut poikkeuslupaa seuraavasti:

Eläinlaji ja lupamäärä:
 ilves 8 kpl

Eläinlaji ja haettu lupa-aika:
 ilves 1.12.2024 - 28.2.2025

Hakemusalue:
 Pinta-ala 135000 ha
 Alueen sanallinen määrittely Sievin ja ylivieskan kuntarajojen sisäpuoliset alueet joihin on metsästysoikeus.

Liitteet
 - Perusteluliite.pdf

Hakemuksen perustelut Hakemuksen kohteena olevan riistaeläinlajin kanta tai kannan tila haetulla lupa-alueella:
 - Alueella havaintoja useista pentueista ja runsaasti havaintoja yksittäisistä ilveksistä viime talvena.
 Riistakeskus on lausunut että voi ottaa huomioon vain viralliset lähteet kannantilasta. Hakiolla ei ole pääsyä sellaisiin virallisiin lähteisiin mihin riistakeskuksella ei itsellään ole pääsyä, joten kannantilan kuvaaminen jää luvan myöntäjälle.

Toimenpiteet, jotka luvan sijasta voitaisiin toteuttaa:
 - Liitteessä

Välitoimenpiteet Suomen riistakeskus on tehnyt 28.10.2024 selvityspyynnön Oma riista -palvelulla.

Luvanhakija toimitti sähköpostitse lisäkysymyksen liittyen lisäselvityspyyntöön 31.10.2024.

Vastaus luvanhakijan toimittamaan lisäkysymykseen 1.11.2024.

Luvanhakija on toimittanut selvityksen 1.11.2024 Oma riista -palvelulla.

Suomen riistakeskus on tarkastellut Riistavahinkorekisteristä 4.11.2024 ilveksen aiheuttamat kotieläinvahingot ja ilveshavainnot 1.1.2023-4.11.2024 väliseltä ajalta hakemusalueelta. Pihakäyntejä on kirjattu 105 kpl, pentuehavaintoja 68 kpl ja kotieläinvahinkoja 0 kpl.

PÄÄTÖS

Suomen riistakeskus on päättänyt hylätä hakemuksen.

Päätöksen perustelut

Keskeiset sovelletut säännökset

Ilves on aina rauhoitettu metsästyslain (615/1993) 37 §:n 3 momentin perusteella. Rauhoituksesta voidaan poiketa Suomen riistakeskuksen luvalla metsästyslain 41 §:n 1 momentin nojalla 41 a §:ssä säädetyin edellytyksin, jos muuta tyydyttävää ratkaisua ei ole eikä päätös haittaa lajin suotuisan suojelutason säilyttämistä lajin luontaisella levinneisyysalueella 1) luonnonvaraisen eläimistön tai kasviston säilyttämiseksi, 2) viljelmille, karjankasvatukselle, metsätaloudelle, kalataloudelle, porotaloudelle, vesistölle tai muulle omaisuudelle aiheutuvan erityisen merkittävän vahingon ehkäisemiseksi, 3) kansanterveyden, yleisen turvallisuuden tai muun erittäin tärkeän yleisen edun kannalta pakottavista syistä, mukaan lukien taloudelliset ja sosiaaliset syyt, sekä jos poikkeamisesta on ensisijaisen merkittävää hyötyä ympäristölle tai 4) näiden lajien tutkimus-, koulutus-, uudelleensijoittamis- ja istuttamistarkoituksessa taikka eläintautien ehkäisemiseksi.

Metsästyslain 41 a §:n 3 momentin mukaan ilvestä koskeva poikkeuslupa voidaan myöntää myös tarkoin valvotuissa oloissa valikoiden ja rajoitetusti tiettyjen yksilöiden pyydystämiseksi tai tappamiseksi.

Metsästyslaissa säädetyistä poikkeusluvista annetun valtioneuvoston asetuksen (452/2013) 1 §:ssä säädetään poikkeusluvan hakemisesta, 3 §:ssä poikkeusluvan myöntämisen ajankohdista, 4 §:ssä riistaeläintä koskevan poikkeusluvan myöntämisestä ja lupamääräyksistä, 5 §:ssä poikkeusluvan voimassaoloajasta sekä 7 §:ssä poikkeuslupaan liittyvästä saaliin ilmoittamisvelvollisuudesta.

Metsästyslaissa säädetyistä poikkeusluvista annetun valtioneuvoston asetuksen 3 §:n 1 momentin 3 kohdan mukaan metsästyslain 41 a §:n 3 momentissa tarkoitettu poikkeuslupa voidaan myöntää ilveksen, lukuun ottamatta naarasta, jota vuotta nuorempi pentu seuraa, pyydystämiseksi tai tappamiseksi poronhoitoalueella lokakuun 1 päivästä helmikuun 28 päivään, karkausvuonna helmikuun 29 päivään ja muualla maassa joulukuun 1 päivästä helmikuun 28 päivään, karkausvuonna helmikuun 29 päivään.

Metsästyslaissa säädetyistä poikkeusluvista annetun valtioneuvoston asetuksen 4 §:n 1 momentin mukaan poikkeuslupa myönnetään vain sille rajatulle alueelle, jolla metsästyslain 41 a §:ssä säädetyt poikkeusluvan myöntämisedellytykset täyttyvät. Metsästyslaissa säädetyistä poikkeusluvista annetun valtioneuvoston asetuksen 4 §:n 3 momentin mukaan metsästyslain 41 a §:n 3 momentin mukaisia poikkeuslupia tulee myöntää vain lajin vahvalla esiintymisalueella tapahtuvaan metsästyksen.

Metsästyslain 41 §:n 5 momentin mukaan poikkeuslupien nojalla pyydyttävän saaliin vuotuista määrää voidaan rajoittaa.

Lisäksi maa- ja metsätalousministeriö on linjannut ilveskannan hoitoa Suomen ilveskannan hoitosuunnitelmassa. Ilveskannan hoitosuunnitelma on

vahvistettu 15.10.2021.

Luontodirektiivin 2 artiklan 1 kohdan mukaan direktiivin tavoitteena on edistää luonnon monimuotoisuuden säilymistä suojelemalla luontotyyppejä ja luonnonvaraista eläimistöä ja kasvistoa jäsenvaltioiden Euroopassa olevalla alueella. Tämän lisäksi direktiivin 2 artiklan 2 ja 3 kohdassa säädetään, että direktiivin mukaisesti toteutetuilla toimenpiteillä pyritään varmistamaan Euroopan unionin tärkeinä pitämien luontotyyppien ja luonnonvaraisten eläin- ja kasvilajien suotuisan suojelun tason säilyttäminen tai sen ennalleen saattaminen ja otetaan huomioon taloudelliset, sosiaaliset ja sivistykselliset vaatimukset sekä alueelliset ja paikalliset erityispiirteet.

Lisäksi Euroopan komissio on julkaissut tiedonannolla 12.10.2021 ohjeasiakirjan luontodirektiivin mukaisesta yhteisön tärkeinä pitämien eläinlajien tiukasta suojelusta (C(2021) 7301 final, 12.10.2021). Ohjeasiakirjalla on tarkistettu vuonna 2007 julkaistua ohjeasiakirjaa ja siinä on muun ohella otettu huomioon unionin tuomioistuimen viimeisin ratkaisukäytäntö luontodirektiivin soveltamisesta.

Hylkäävän päätöksen perustelut

Suotuisa suojelun taso

Luonnonvarakeskuksen viimeisimmän arvion mukaan (Ilveskanta Suomessa 2024, Luonnonvara- ja biotalouden tutkimus 45/2024) Suomessa on vähintään 2260 ilvestä ennen metsästyskautta 2024/2025. Pentuehavaintojen perusteella vuonna 2023 arvioidaan havaitun vähintään 410 erillistä ilvespentuetta. Luvuissa ei ole mukana Ahvenanmaalla esiintyviä ilvespentueita eikä -yksilöitä.

Suomen 2019 EU:n komissiolle toimittamassa kansallisessa luontodirektiivin 17 artiklan mukaisessa lajiarvioinnissa 2013–2018 ilves arvioitiin levinneisyytensä ja populaatiokoon perusteella olevan suotuisan suojelun tasolla. Myös edellisessä arvioinnissa ajanjaksolla 2007–2012 ilves oli suotuisalla suojelun tasolla. Ilves ei ole myöskään uhanalainen laji Suomessa ns. punaisen kirjan IUCN-luokittelun mukaisesti (Suomen lajien uhanalaisuus – Punainen kirja 2019).

Tämän poikkeuslupapäätöksen suotuisan suojelun tason tarkastelussa perusteena ovat hakemusalueen ja koko Suomen ilveskannasta käytävissä olevat Luonnonvarakeskuksen antamat tiedot ja Suomen riistakeskuksen hakemuksen käsittelyn yhteydessä selvittämät tiedot. Koska tämä päätös on kielteinen, päätöksellä ei ole vaarantavaa vaikutusta ilveskannan suotuisaan suojelun tasoon millään unionin tuomioistuimen ennakkoratkaisussa C-674/17 kuvatuilla mittakaavatasoilla. Lisäksi Suomen riistakeskus katsoo, että vaikka päätös olisi ollut myönteinenkin haetuissa rajoissa, sillä ei olisi ollut vaarantavaa vaikutusta ilveskannan suotuisaan suojelun tasoon millään unionin tuomioistuimen ennakkoratkaisussa C-674/17 kuvatuilla mittakaavatasoilla. Korkeimman hallinto-oikeuden mukaan (ks. KHO 2022:48) sillä seikalla, että metsästyksellä ei käytännössä olisi haitallista vaikutusta kysymyksessä olevan lajin suojelun tasoon, ei ole kuitenkaan tässä suhteessa merkitystä, jos poikkeamiselle ei ole myöskään asetettu hyväksyttävää päämäärää. Lisäksi Suomen riistakeskus toteaa, että päämäärän lisäksi olisi vielä osoitettava se, miten metsästyksellä saavutettaisiin tämä päämäärä.

Pyynnin päämäärä

Hakija on hakenut poikkeuslupaa ns. kannanhoidolliseen metsästyksen metsästyslain 41 a §:n 3 momentin nojalla.

Unionin tuomioistuin katsoi asiassa C-674/17 antamassaan ennakkoratkaisussa, että luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan e alakohtaa on tulkittava siten, että poikkeamisen päämäärää on tuettava selvin ja täsmällisin perusteluin, ja niin, että täsmällisten tieteellisten tietojen perusteella voidaan osoittaa, että poikkeusluvalla kyetään saavuttamaan tämä päämäärä. Korkein hallinto-oikeus viittaa ilveksen kannanhoidollista metsästystä koskevassa vuosikirjapäätöksessään KHO 2022:48 edellä mainittuun unionin tuomioistuimen ennakkoratkaisuun asiassa C-674/17 ja toteaa, että pelkästään asetuksen tai kansallisen hoitosuunnitelman yleisten tavoitteiden toteuttaminen ei ole yksinään riittävä peruste poikkeusluvan myöntämiselle, ellei poikkeusluvasta samalla ilmene selvästi ja täsmällisesti se luontodirektiivin mukainen hyväksyttävä päämäärä, johon kannanhoidollisella metsästyksellä kyseisellä alueella pyritään, sekä se, miten metsästyksellä saavutettaisiin tämä päämäärä.

Korkein hallinto-oikeus toteaa lisäksi, että luontodirektiivin tiukasti suojeltavaan lajiin kohdistuva kannanhoidollinen metsästys ei sellaisenaan voi olla luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan e alakohdan ja sen myötä myöskään metsästyslain 41 a §:n 3 momentin soveltamisen edellytyksenä oleva päämäärä ilman, että metsästyksellä pyritään samalla johonkin luontodirektiivin mukaiseen hyväksyttävään päämäärään, joka kuuluu 16 artiklan 1 kohdan e alakohdan alaan. Sillä seikalla, että metsästyksellä ei käytännössä olisi haitallista vaikutusta kysymyksessä olevan lajin, kuten esimerkiksi ilveksen suojelun tasoon, ei ole tässä suhteessa merkitystä (ks. KHO 2022:48). Korkeimman hallinto-oikeuden mukaan poikkeusluvalla sallittu kannanhoidollinen metsästys voi sinänsä kuitenkin olla keino luontodirektiivin mukaisen hyväksyttävän päämäärän saavuttamiseksi.

Unionin tuomioistuin katsoi asiassa C-674/17 antamassaan ennakkoratkaisussa, että luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan e alakohtaan perustuvan poikkeuksen päämäärä ei voi lähtökohtaisesti olla sama kuin 16 artiklan 1 kohdan a–d alakohtaan perustuvien poikkeusten päämäärät. Tämän vuoksi ensin mainittua säännöstä voidaan käyttää perusteena poikkeuksen hyväksymiselle vain sellaisissa tapauksissa, joissa jälkimmäiset säännökset eivät ole merkityksellisiä. Säännöksen e alakohdan mukaista poikkeamista ei siten lähtökohtaisesti voi perustella säännöksen a–d alakohdassa mainituilla perusteilla.

Korkein hallinto-oikeus on linjannut (KHO 2023:99 ja KHO 2023:100) karhun osalta, ettei pelkkä asetuksen tai kansallisen hoitosuunnitelman yleisten tavoitteiden toteuttaminen ole sellaisenaan riittävä peruste poikkeusluvan myöntämiselle. Korkeimman hallinto-oikeuden mukaan luontodirektiivin tavoitteita ei voida tulkita myöskään siten, että erityisesti suojeltujen lajien metsästystä voitaisiin perustella metsästyksen tuottamilla aluetaloudellisilla hyödyillä, joiden saavuttamiseksi metsästyksen olisi välttämättä myönnettävä maa- ja metsätalousministeriön asetusta vastaava määrä poikkeuslupia (KHO 2023:99). Myöskään perinteisten metsästysmenetelmien ja metsästyskulttuurin säilyttäminen eivät voi sellaisenaan olla luontodirektiivin liitteessä IV (a) mainitun lajin osalta

hyväksyttävä poikkeamisen päämäärä (KHO 2023:99 ja KHO 2023:100). Metsästyskulttuurin liittyviä näkökohtia on kuitenkin mahdollista ottaa poikkeamispäätöksessä metsästyksen järjestämisen osalta huomioon, jos edellytykset poikkeuslupan myöntämiselle kannanhoidolliseen metsästykseen ovat muilta osin olemassa.

Komission luontodirektiivin soveltamista koskevan ohjeasiakirjan mukaan poikkeus e alakohdan nojalla voidaan myöntää vain, jos on olemassa erityinen ongelma tai tilanne, johon on puututtava. Korkein hallinto-oikeus toteaa vuosikirjapäätöksissään (KHO 2023:99 ja KHO 2023:100), että luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohtaan perustuvaa poikkeusta voidaan kuitenkin soveltaa vain konkreettisesti ja tapauskohtaisesti ja vain, jos on olemassa erityinen ongelma tai tilanne, johon on puututtava. Lisäksi korkein hallinto-oikeus toteaa vuosikirjapäätöksissään (KHO 2023:99 ja KHO 2023:100), että päämäärän hyväksyttävyyttä arvioitaessa voidaan ottaa huomioon kyseiseen lajiin liittyvät erityispiirteet. Lisäksi korkein hallinto-oikeus toteaa, että poikkeuslupan perusteena tulee lisäksi olla riittävä selvitys mainituista vaikutuksista nimenomaan poikkeuslupahakemusta koskevalla alueella.

Hakemuksessa on esitetty pyynnin päämääräksi ilveskannan suotuisan suojelutason varmistaminen sekä ilveksen sosiaalinen hyväksyntä hakemusalueella. Suomen riistakeskuksen tekemään lisäselvitykseen antamassa vastauksessa hakija tarkensi hakemuksensa perustetta salametsästyksen ehkäisemiseen ja sosiaaliseen perusteeseen. Lisäksi hakemusta on perusteltu metsäpeuran suojelulla, ilveksen aiheuttamilla vahingoilla (kissat) ja ihmisarkuuden lisäämisellä.

Suomen riistakeskus katsoo unionin tuomioistuimen ennakkoratkaisun (C-674/17, kohta 43) mukaisesti, että salametsästyksen torjumiseen voidaan vedota keinona, jolla edistetään asianomaisen lajin suotuisan suojelun tason säilyttämistä tai ennalleen saattamista, ja näin ollen päämääränä, joka kuuluu luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan e alakohdan alaan. Suomen riistakeskus katsoo kuitenkin tältä osin, että hakijan esittämä päämäärä ja perustelut eivät ole synkroniassa vallitsevan oikeuskäytännön kanssa. Hakija ei ole hakemuksessaan ja lisäselvitykseen antamassaan vastauksessa osoittanut sitä, miten enintään kahdeksan ilveksen metsästäminen vähentäisi salametsästystä hakemusalueella siinä määrin, että sillä olisi ilveskannan kehityksen kannalta myönteinen nettovaikutus ilveskannan suojelun tasoon (ks. C-674/17, kohta 45). Suomen riistakeskus katsoo, että hakija on esittänyt salametsästyksen liittyviä asioita monipuolisesti, mutta siltikin yleisellä tasolla. Hakija ei ole myöskään esittänyt arviota salametsästyksen määrästä hakemusalueella, eikä Suomen riistakeskuksella ole siitä myöskään omaa käytössä olevaa tietoa. Tällöin tuleekin huomioon otettavaksi se, että unionin tuomioistuin on katsonut luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan e alakohdan olevan kuitenkin esteenä poikkeuslupien myöntämiselle, jos poikkeuslupien päämäärää ei ole tuettu selvin ja täsmällisin perusteluin ja jos kansallinen viranomainen ei kykene täsmällisten tieteellisten tietojen perusteella osoittamaan, että poikkeusluvalla kyetään saavuttamaan tämä päämäärä (ks. C-674/17 ja ks. myös KHO 2020:27). Koska Suomen riistakeskuksella ei ole selvitysten jälkeenkään täsmällisiä tieteellisiä tietoja salametsästyksestä hakemusalueella, ei Suomen riistakeskus voi osoittaa, että poikkeusluvalla kyettäisiin saavuttamaan salametsästyksen liittyvä päämäärä. Näin ollen tämä on jo itsessään esteenä poikkeuslupan myöntämiselle.

Sosiaalista hyväksyttävyyttä hakija perustelee erityisesti tekemällään kyselytutkimuksella, joka on sinällään arvokas lisä hakemuksen perusteluiksi. Kyselytutkimuksessa on käsitelty ilveshavaintoja ja niiden ilmoittamista, ilvesten aiheuttamia haittoja, suhtautumista ilvekseen, ilveskannan hallintaa, kannan rajoittamista, ilveksen vaikutusta käyttäytymisen muutoksiin, sietokykyä ja ilveksen aiheuttamia hyötyjä. Suomen riistakeskus katsoo kuitenkin, että kyselytutkimukseen liittyvissä perusteluissa on tosiasiallisesti kyse kannanhoidollisesta metsästyksestä, joka itsessään ei ole oikeuskäytännön perusteella riittävä peruste poikkeusluvan myöntämiselle.

Kyselytutkimuksen mukaan hieman yli puolella vastaajista sietokyky oli ylittynyt. Kuitenkaan hakija ei ole kyennyt esittämään, eikä myöskään Suomen riistakeskus voi todeta esitetyn tai käytettävissään olevien tietojen perusteella, että enintään kahdeksan ilveksen metsästäminen alueella parantaisi sietokykyä siten, että esimerkiksi mahdollinen salametsästys huomioiden vaikutukset olisivat ilveksen kannalta myönteisiä nettovaikutukseltaan.

Hakijan esittämistä tavoitteista osa on päällekkäisiä metsästyslain 41 a §:n 1 momentin mukaisten poikkeuslupien kanssa. Näitä ovat metsäpeuroihin liittyvät hakemuksen perustelut sekä hakemuksessa ja kyselytutkimuksessa esiin tuodut ilvesten aiheuttamat vahingot ja ongelmat.

Suomen riistakeskus toteaa ensiksi metsäpeuran osalta seuraavaa. Suomenselän metsäpeurakanta on kevään 2024 laskennan perusteella noin 2000 yksilöä. Kanta on viime vuosina kasvanut hiljalleen ja on todettu viimeisessä laskennassa vakaaksi. Metsäpeura on levittäytynyt edelleen uusille elinalueille ja on myös hajaantunut Suomenselän ja Oulujärven seudulle. Toistaiseksi ei ole merkkejä siitä, että ilves vaikuttaisi hakemusalueella metsäpeurakantaan taannuttavasti.

Seuraavaksi Suomen riistakeskus toteaa, että ilvesten aiheuttamia vahinkoja ja ongelmia hakemusalueella on tapahtunut suhteellisen vähän. Riistavahinkorekisterin mukaan aikavälillä 1.1.2023-4.11.2024 ilvesten aiheuttamia korvattuja kotieläinvahinkoja ei ole ollut lainkaan. Hakija viittaa kuitenkin hakemuksessaan erityisesti kissavahinkoihin. Suomen riistakeskus katsoo, että muu tyydyttävä ratkaisu kissavahinkojen ehkäisemiseksi on muuttaa vallitsevia tapoja päästää kissa vapaasti ulos ja sen sijaan ulkoiluttaa kissoja valvotusti. Huomionarvoista kuitenkin on, että ilvesten tekemiä pihakäyntejä oli kirjattu suhteellisen runsaasti. Suomen riistakeskus katsoo kuitenkin, että hakemuksessa ei ole esitetty, eikä myöskään Suomen riistakeskuksen tietoon ole tullut, että ilveksset olisivat suoranaisesti vaarantaneet yleistä turvallisuutta hakemusalueella. Suomen riistakeskuksen tiedossa ei ole, että alueella olisi myöskään tarvittu karkottamistoimenpiteisiin ryhtymistä. Näiltä osin Suomen riistakeskus katsoo, että esitetyt tavoitteet perusteluineen ovat selvästi päällekkäisiä 41 a §:n 1 momentin mukaisten poikkeuslupien kanssa.

Unionin tuomioistuimen ennakkoratkaisun (C-674/17, kohta 37) mukaan luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan e alakohtaan perustuvan poikkeuksen päämäärä ei voi lähtökohtaisesti olla sama kuin 16 artiklan 1 kohdan a–d alakohtaan perustuvien poikkeusten päämäärät, minkä vuoksi ensin mainittua säännöstä voidaan käyttää perusteena poikkeuksen hyväksymiselle vain sellaisissa tapauksissa, joissa jälkimmäiset säännökset eivät ole merkityksellisiä. Suomen riistakeskus katsoo hakijan esittämien

perustelujen ja selvitysten perusteella sekä riistakeskuksen käytössä muutoin olevien tietojen perusteella, että hakemusalueella ei ole havaittavissa myöskään Korkeimman hallinto-oikeuden ennakkopäätösten mukaista erityistä ongelmaa tai tilannetta, sillä luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohtaan perustuvaa poikkeusta voidaan soveltaa vain konkreettisesti ja tapauskohtaisesti ja vain, jos on olemassa erityinen ongelma tai tilanne, johon on puututtava (ks. KHO 2023:99 ja KHO 2023:100). Kun Suomen riistakeskus tekee harkintaa poikkeusluvan myöntämisestä metsästyslain 41 a §:n 3 momentin nojalla, ei saman pykälän 1 momentin 1–3 kohdissa tarkoitetuille tavoitteille voida näin ollen tässä asiassa antaa merkitystä.

Ihmisarkuuden säilyttämisen osalta Suomen riistakeskus toteaa, että maa- ja metsätalousministeriö on aiemmissa, suurpetoja koskevien asetusten muistioissa käyttänyt yleisellä tasolla perusteena muun muassa ihmisarkuuden säilyttämistä, joihin myös Suomen riistakeskus on aiemmissa päätöksissään tukeutunut. Hallintotuomioistuinten ratkaisuihin tämä yleisellä tasolla esittäminen ei ole kuitenkaan ollut riittävä peruste kannanhoidollisen poikkeusluvan myöntämiselle. Korkeimman hallinto-oikeuden ennakkopäätöksen KHO 2023:99 mukaan: ”Kannanhoidollinen metsästys voi kuitenkin olla mahdollinen keino luontodirektiivin mukaisen hyväksyttävän päämäärän saavuttamiseksi. Päämäärän hyväksyttävyyttä arvioitaessa voidaan ottaa huomioon kyseiseen lajiin liittyvät erityispiirteet. Esimerkiksi karhun osalta kannanhoidon tulisi liittyä aluekohtaisiin, karhukannan liiallisesta kasvusta aiheutuviin konkreettisiin vaikutuksiin ja ongelmiin. Korkein hallinto-oikeus toteaa, että poikkeusluvan perusteena tulee lisäksi olla riittävä selvitys mainituista vaikutuksista nimenomaan poikkeuslupahakemusta koskevalla alueella.” Suomen riistakeskus katsoo edellä mainittua korkeimman hallinto-oikeuden linjausta soveltaen, että ilveksen osalta kannanhoidon tulisi liittyä aluekohtaisiin, ilveskannan liiallisesta kasvusta aiheutuviin konkreettisiin vaikutuksiin ja ongelmiin, ja tällöinkin poikkeusluvan perusteena tulisi lisäksi olla riittävä selvitys mainituista vaikutuksista nimenomaan poikkeuslupahakemusta koskevalta alueelta. Suomen riistakeskuksen näkemyksen mukaan hakemusalueella ei ole tällä hetkellä sellainen erityinen tilanne tai ongelma, että olisi erityistä tarvetta päämäärän asettamiseksi ihmisarkuuden säilyttämiseksi.

Suomen riistakeskus katsoo, että hakemusasiakirjoissa on tarkasteltu vain yleisellä tasolla hakemusalueeseen kohdentuvia ilveskannan hoitoon liittyviä tekijöitä. Lisäksi esitetyt perusteet ovat pitkälti päällekkäisiä luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan a-c alakohtien kanssa. Hakemuksessa ja sen liitteessä sekä lisäselvityksessä olevia tarkempia perusteluja ei voida pitää riittävinä suhteessa edellä esitettyyn korkeimman hallinto-oikeuden ratkaisukäytäntöön. Lisäksi unionin tuomioistuin on katsonut luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan e alakohdan olevan esteenä poikkeuslupien myöntämiselle, jos poikkeuslupien päämäärää ei ole tuettu selvin ja täsmällisin perusteluin ja jos kansallinen viranomais ei kykene täsmällisten tieteellisten tietojen perusteella osoittamaan, että poikkeusluvalla kyetään saavuttamaan tämä päämäärä.

Edellä olevan lisäksi on korostettava vielä erikseen sitä, että Suomen riistakeskuksella ei ole myöskään muutoin käytössään tai tiedossaan sellaista tutkimusta tai selvitystä hakemusalueelta, mikä edellä mainittu oikeuskäytäntö huomioon ottaen puoltaisi poikkeusluvan myöntämistä hakemusalueelle metsästyslain 41 a §:n 3 momentin nojalla. Koska poikkeusluvan myöntämisen edellytykset eivät täyty edellä kuvatuin perusteluin päämääriin ja niihin liittyviin selvityksiin nähden, Suomen

riistakeskus ei ole tarkastellut enää erikseen muuta tyydyttävää ratkaisua taikka tarkoin valvotuissa oloissa valikoiden ja rajoitetusti -kriteerien täyttymistä.

Loppuyhteenveto

Hakijalle ei myönnetä metsästyslain 41 a §:n 3 momentissa tarkoitettua poikkeuslupaa ilvesten tappamiseen. Suomen riistakeskus on tehnyt päätöskohdasta ilmenevän päätöksen edellä mainituilla perusteilla ja ottaen huomioon oikeusohjeissa mainitut säännökset

Oikeusohjeet

Päätöstä tehtäessä on sovellettu seuraavia oikeusohjeita: metsästyslain (615/1993) 30 §, 37 §:n 3 momentti, 41 §:n 1, 4 ja 5 momentti, 41 a §:n 1 ja 3 momentti ja 90 §, riistahallintolain (158/2011) 8 §:n 4 momentti ja 31 §:n 2 momentti, metsästysasetuksen (666/1993) 23 §, metsästyslaissa säädetyistä poikkeusluvista annetun valtioneuvoston asetuksen (452/2013) 1 §:n 1 momentti, 3 §:n 1 momentin 2 kohta, 4 §:n 1 ja 3 momentti, 5 §:n 2 momentti ja 7 §:n 1 ja 3 momentti, valtion maksuperustelain (150/1992) 6 §, 11 a § ja 11 b §, Suomen riistakeskuksen ja riistanhoitoyhdistysten julkisten hallintotehtävien maksuista vuosina 2024 ja 2025 annetun maa- ja metsätalousministeriön asetuksen (1019/2023) 1 §:n 1 momentin 9 kohta.

Muutoksenhaku

Suomen riistakeskuksen päätökseen tyytymätön saa hakea siihen muutosta alueella toimivaltaiselta hallinto-oikeudelta kirjallisella valituksella. Valitusosoitus on päätöksen liitteenä.

Käsittelymaksun määräämisen osalta valittaja voi vaatia valtion maksuperustelain (150/1992) 11 b §:n nojalla oikaisua Suomen riistakeskukselta. Oikaisuvaatimusosoitus on päätöksen liitteenä.

LISÄTIEDOT

Lisätietoja päätöksestä antaa:

Jenni Pirinen 0294312307 jenni.pirinen@riista.fi

SUOMEN RIISTAKESKUS

Julkiset hallintotehtävät

Sauli Härkönen

Julkisten hallintotehtävien päällikkö

Jenni Pirinen
Riistapäällikkö

Päätös on allekirjoitettu koneellisesti riistahallintolain (158/2011) 8 §:n 5 momentin nojalla.

Päätös hakijalle sähköisen palvelun kautta.

JAKELU

Tiedoksi:
YLIVIESKAN RIISTANHOITOYHDISTYS
SIEVIN RIISTANHOITOYHDISTYS
OULUN POLIISILAITOS
SUOMEN LUONNONSUOJELULIITON POHJOIS-POHJANMAAN
PIIRI
LUONNONSUOJELUYHDISTYS TAPIOLA POHJANMAA RY
METSÄHALLITUS

MAKSU

Käsittelymaksu 200.00 EUR

VALITUSOSOITUS

(Riistahallintolaki 31.1 §)

Tähän päätökseen saa hakea muutosta valittamalla hallinto-oikeuteen.

Valituksen sisältö

Valituksessa on ilmoitettava

- päätös, johon haetaan muutosta
- miltä kohdin päätökseen haetaan muutosta ja mitä muutoksia siihen vaaditaan tehtäväksi
- vaatimusten perustelut
- mihin valitusoikeus perustuu, jos valituksen kohteena oleva päätös ei kohdistu valittajaan

Valituksessa on lisäksi ilmoitettava valittajan nimi ja yhteystiedot. Jos puhevaltaa käyttää valittajan laillinen edustaja tai asiamies, myös tämän yhteystiedot on ilmoitettava.

Valituksessa on ilmoitettava myös se postiosoite ja mahdollinen muu osoite, johon oikeudenkäyntiin liittyvät asiakirjat voidaan lähettää (prosessiosoite).

Valituksen liitteet

Valitukseen on liitettävä:

- valituksen kohteena oleva päätös valitusosoituksineen
- selvitys siitä, milloin valittaja on saanut päätöksen tiedoksi, tai muu selvitys valitusajan alkamisen ajankohdasta
- asiakirjat, joihin valittaja vetoaa vaatimuksensa tueksi, jollei niitä ole jo aikaisemmin toimitettu viranomaiselle.
- asiamiehen valtakirja, jollei oikeudenkäynnistä hallintoasioissa annetussa laissa toisin säädetä

Valituksen tekeminen ja valitusaika

Valituksen saa tehdä sillä perusteella, että päätös on lainvastainen.

Valitus on tehtävä kirjallisesti 30 päivän kuluessa päätöksen tiedoksisaannista. Valitusajan laskeminen alkaa tiedoksisaantipäivää seuraavasta päivästä.

Tiedoksisaantipäivä lasketaan seuraavasti:

- jos päätös on postitettu tavallisena kirjeenä, sen katsotaan annetun tiedoksi seitsemäntenä päivänä postituspäivästä, jollei muuta ilmene
- jos päätös on annettu tiedoksi sähköisenä viestinä, sen katsotaan annetun tiedoksi kolmantena päivänä viestin lähettämisestä, jollei muuta näytetä
- jos päätös on lähetetty postitse saantitodistusta vastaan, tiedoksisaantipäivä ilmenee saantitodistuksesta
- jos päätös on luovutettu asianomaiselle, asianomaisen asiamiehelle tai lähetille, tiedoksisaantipäivä ilmenee päätöksessä olevasta leimasta
- jos päätös on toimitettu tiedoksi muulla tavalla jollekin muulle henkilölle kuin päätöksen saajalle (sijaistiedoksianto), katsotaan päätöksen saajan saaneen päätöksen tiedoksi kolmantena päivänä tiedoksianto- tai saantitodistuksen osoittamasta päivästä

Valituksen toimittaminen

Valitus on toimitettava valitusajassa toimivaltaiselle hallintotuomioistuimelle. Valituksen voi toimittaa hallinto-oikeudelle henkilökohtaisesti, lähetin tai asiamiehen välityksellä. Valituksen voi toimittaa myös postitse, sähköpostitse tai telekopiona hallinto-oikeuden kirjaamoon, tai sähköisen asiointipalvelun kautta (<https://asiointi.oikeus.fi/hallintotuomioistuimet>). Valitusasiakirjojen on oltava perillä hallinto-oikeudessa valitusajan viimeisenä päivänä klo 16.15 mennessä. Postittaminen tai muu toimittaminen tapahtuu lähettäjän vastuulla. Jos valitusajan viimeinen päivä on pyhäpäivä, lauantai, itsenäisyyspäivä, vapunpäivä, jouluaatto tai juhannusaatto, valitusaika jatkuu kuitenkin vielä seuraavan arkipäivän viraston aukioloajan päättymiseen.

Käsittelymaksu

Hallinto-oikeuden päätöksistä voidaan periä oikeudenkäyntimaksu tuomioistuinmaksulain (1455/2015, <https://www.finlex.fi/fi/laki/ajantasa/2015/20151455#P5>) mukaisesti. Ajantasainen tieto oikeudenkäyntimaksuista löytyy <https://oikeus.fi/tuomioistuimet/fi/index/asiointijulkisuus/maksut/oikeudenkayntimaksuthallinto-oikeudessa.html>.

Hallinto-oikeuden osoite

Postiosoite: Pohjois-Suomen hallinto-oikeus, PL 189, 90101 Oulu
Käyntiosoite: Pohjois-Suomen hallinto-oikeus, Torikatu 34–40, Oulu
Sähköposti: pohjois-suomi.hao@oikeus.fi
Puhelin: 029 56 42800 Faksi: 029 56 42841

OIKAISUVAATIMUSOSOITUS

Maksuvelvollinen, joka katsoo, että valtion maksuperustelain (150/1992) 6 §:n sekä Suomen riistakeskuksen ja riistanhoitoyhdistysten julkisten hallintotehtävien maksuista vuosina 2024 ja 2025 annetun maa- ja metsätalousministeriön asetuksen (1019/2023) 1 §:n perusteella määrätyn maksun määrittämisessä on tapahtunut virhe, voi vaatia siihen valtion maksuperustelain 11 b §:n nojalla oikaisua. Oikaisuvaatimus on tehtävä kirjallisesti.

Oikaisuvaatimuksen sisältö

Oikaisuvaatimuksessa, joka osoitetaan Suomen riistakeskukselle, on ilmoitettava seuraavat asiat:

- vaatimuksen tekijän nimi ja tarvittavat yhteystiedot (postiosoite ja puhelinnumero tai sähköpostiosoite, joihin asiaa koskevat ilmoitukset voidaan toimittaa)
- päätös, johon haetaan oikaisua, sekä se, millaista oikaisua vaaditaan ja millä perusteilla sitä vaaditaan.

Jos vaatimuksen tekijän puhevaltaa käyttää hänen laillinen edustajansa tai asiamiehensä tai jos oikaisuvaatimuksen laatijana on joku muu henkilö, oikaisuvaatimuskirjelmässä on ilmoitettava myös tämän nimi ja tarvittavat yhteystiedot.

Oikaisuvaatimuskirjelmän liitteet

Oikaisuvaatimuskirjelmään on liitettävä:

- päätös, johon maksun periminen perustuu, alkuperäisenä tai jäljennöksenä
- todistus siitä, minä päivänä päätös on annettu tiedoksi, tai muu selvitys oikaisuvaatimusajan alkamisen ajankohdasta
- asiakirjat, joihin vaatimuksen tekijä vetoaa vaatimuksensa tueksi, jollei niitä ole jo aikaisemmin toimitettu Suomen riistakeskukselle
- asiamiehen valtakirja, mikäli asiamiehenä ei toimi asianajaja tai yleinen oikeusavustaja.

Oikaisuvaatimusaika

Oikaisuvaatimus on tehtävä kuuden kuukauden kuluessa päätöksen tiedoksisaannista. Jos oikaisuvaatimusta ei ole tehty määräajassa, oikaisuvaatimus jätetään tutkimatta.

Oikaisuvaatimuskirjelmän toimittaminen

Oikaisuvaatimuksen voi toimittaa Suomen riistakeskukselle henkilökohtaisesti, postitse maksettuna postilähetyksenä taikka asiamiestä tai lähettiä käyttäen. Postittaminen tai muu toimittaminen tapahtuu lähettäjän vastuulla. Oikaisuvaatimuksen on saavuttava Suomen riistakeskukselle ennen kuuden kuukauden määräajan päättymistä, jotta vaatimus voidaan tutkia. Jos määräajan viimeinen päivä on pyhäpäivä, lauantai, itsenäisyyspäivä, vapunpäivä, jouluaatto, määräaika jatkuu kuitenkin vielä seuraavan arkipäivän.

Käsittelymaksu

Oikaisuvaatimukseen annettava päätös on maksuton.

Yhteystiedot

Suomen riistakeskuksen yhteystiedot löytyvät päätöksen etusivulta.